

[Tyroll.]

dividualisering, altså en mere socialistisk orientering. Men det er der jo adskillige her i salen der vil stritte imod med arme og ben, selv om kimen til løsningen på problemerne ligger heri. Også med hensyn til indholdet i den oplysningsvirksomhed, som man vil sætte i gang, er der grund til at spørge om, hvilke holdninger der skal køre igennem dér, og hvordan man i disse aktiviteter forventer, at en egentlig forebyggende politik kan slå igennem.

Wissing (FP):

Som bidrag til debatten i dag vil jeg tillade mig at fortælle om et møde med en tidligere alkoholiker. Jeg var lærer på en skole, hvor vi havde besluttet at gøre en alvorlig indsats for at oplyse eleverne om omgangen med alkohol. Med dette formål for øje ville man anvende 2 dage til på mange forskellige måder at informere eleverne om emnet. En af disse måder var at invitere en tidligere alkoholmisbruger til at komme og holde foredrag og bagefter tale med eleverne. Den tidligere alkoholmisbruger formåede i den grad at gøre eleverne forståeligt, hvad det ville sige at være alkoholiker, at mange fik et uforglemmeligt indtryk.

Men nu kommer jeg til det for mig væsentlige. Mandens navn var Ole Halvorsen fra Brenderup, og han fortalte bl. a. om tidligere behandlinger med antabus, der hver gang havde ført til det samme resultat: tilbagefald. Antabus tager nemlig ikke trangen til at drikke. Men så havde en læge ordineret et andet stof, lithium; ordineringen af dette stof, der normalt anvendes til behandling af manio-depressiv psykose, ændrede totalt denne mands liv. Han slap ud af spiritusmisbrugets svøbe og kunne atter begynde at leve et normalt liv. I taknemlighed over dette rejser han nu land og rige rundt og fortæller især børn og unge om de spildte år af sit liv, idet han samtidig advarer dem om faren ved omgangen med alkohol. Men han fortæller også, at et tilgængeligt og billigt lægemiddel har hjulpet ham afgørende, idet det totalt har fjernet trangen til at drikke. På dette punkt afviger virkningen af lithium altså ganske væsentligt fra virkningen af antabus. Den tidligere alkoholiker mener, at dette middel, som så afgørende har hjulpet ham, også må kunne hjælpe tusinder af andre, der er i den samme situation. Det er vi mange, der gerne vil vide noget nærmere om.

Nu ved jeg, at Ole Halvorsen også har be-

søgt indenrigsministeren for at fortælle om disse ting, og jeg vil derfor gerne spørge indenrigsministeren, om dette besøg har givet ministeren anledning til nærmere overvejelser.

Jeg vil også gerne spørge indenrigsministeren, om han på grundlag af dette vil foranledige, at der snarest muligt igangsættes en forskning med det formål at finde frem til, om lithium er et egnet middel i den fortsatte kamp mod alkoholisme.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Det har jo været en lang debat; der er sagt mange ting om alkoholproblemet, men for mig at se er der ikke kommet nogen antydning af en løsning på problemet, og det tror jeg ingen kan komme med. Nogle har kritiseret, andre har rost, men ingen er kommet med løsninger.

Jeg vil gerne fastslå som konklusion af den debat, der hidtil har været, at for mig at se er der et stort flertal for, at vi ikke skal have en speciel alkoholpolitik her i landet. Der er også et stort flertal for, at vi ikke skal gå forbuds- og restriktionsvejen. Der er også et stort flertal for, at det er oplysning og forebyggelse, der skal til.

Når nogle ordførere har tilladt sig at sige, at det var med ubehag – og det var lidt lemfældigt – ministeren og den socialdemokratiske ordfører tog på problemet, vil jeg gerne sige, at dette er en fri talerstol, og her kan man sige, hvad man vil, men man kan ikke tillade sig at lægge i munden hverken på minister eller ordfører, at vi tager lemfældigt på et problem, som vi søger at bringe ned i et sagligt plan og søger ikke at overdramatisere. Jeg vil gerne have sagt, at det ikke er med ubehag, jeg kommer med denne redegørelse, men jeg har sat spørgsmålstegn ved rimeligheden af en speciel debat netop om dette problem. Man har lov til at sige, hvad man vil, man har bare ikke lov til at lægge andre noget i munden, de ikke har sagt.

Må jeg dernæst sige, at det er umuligt at svare samtlige ordførere, så skulle jeg have en time, og jeg tror ikke, nogen vil være interesseret i det. Det er også umuligt at lave en redegørelse, som tilfredsstillere alle ordførere, og umuligt at få alt det med, som ordførerne har tænkt sig skulle med i redegørelsen. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til de ordførere – og det var det store flertal – der roste den redegørelse, som ikke bare var mit, men indenrigsministeriets og dermed også an-